

— Не го закачай, дѣдо — казала тя на дѣда Мразъ. Зщо искашъ да го убиешъ? Самиятъ ти си виновенъ, а на другитѣ стоваряшъ своята вина . . . Отдавна е вече врѣме да се махашъ отъ тука, и само защото ми се помоли, азъ ти ти позволихъ, даси поживѣешъ ощичко тука. Азъ ти позволихъ, а ти си почналъ пакости да правишъ! Ехъ, дѣдо, дѣдо! Не е хубаво това! . .

Обърнала се красивата дѣвойка къмъ селянина и му казала :

— Не тжжи, добрий човѣче! Азъ ще те утѣща! . . Затичала се тя въ ледената кжщица, донесла и подарила на селянина една кърпа — месалъ.

— На, казала; вземъ, добри човѣче, тази кърпица — самохранителница. Щомъ ти се поиска да ядешъ, разгъни я, и въ сжщата минута разни ястия и пития ще се появатъ, колкото ти душа желае. . . Този подаръкъ ти давимъ, защото дѣдо Мразъ те обиди. . .

Като чулъ това и дѣдо Мразъ се обадилъ :

— Нека бжде, внучке, твоята воля. Настина виновенъ съмъ за гдѣто се намѣсихъ въ тая работа. А за дз не се полаквa отъ мене селянина, азъ му подарявамъ моята тояжка — самобойка. Тогава неговата бабичка не ще смѣе да го сърди и да му противоречи. . .

Простилъ се селянинътъ съ дѣда Мраза и съ неговата внучка Пролѣтяока, върналъ се у дома си и оттогава заживѣлъ славно — прѣславно.

Прѣвелъ: Г. П.

